

2. Лузан П. Г. Методи і форми організації навчання у вищій аграрній школі: навч. посіб. / П. Г. Лузан. – Київ: Аграр. освіта, 2003. – 232 с.
3. Концепція розвитку технологій дистанційного навчання в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://publib.if.ua/part/9961>. – Назва з екрана.

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ЯК ІННОВАЦІЙНА СКЛАДОВА У ФОРМУВАННІ СУЧАСНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ ФАХІВЦІВ ЕКОНОМІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

О. А. Горбунова, *ст. викладач кафедри фінансів та банківської справи*

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Сучасні соціальні та економічні реалії вимагають нових підходів як до підготовки фахівців економічних спеціальностей взагалі, так до управлінської діяльності зокрема. Враховуючи сучасний підхід до навчання, де і студент, і викладач є рівноправними суб'єктами, які чітко розуміють, чим вони займаються, активно аналізують те, що знають, вміють і здійснюють, проблема використання інтерактивних методів набуває все більшої актуальності.

Інтерактивні методики у поєднанні з технічними засобами дають змогу повною мірою реалізувати принцип наочності як золоте правило дидактики, адже уможливають більше залучення аналізаторів або органів чуття, що беруть участь у процесі навчання, забезпечуючи його кращі результати [1, с. 71].

Найпоширенішими методами інтерактивного навчання, які застосовуються в світовій практиці, є наступні.

1. Метод кейсів: дає змогу засвоювати значні обсяги знань, формувати професійні якості тих, хто навчається, здійснювати ефективний контроль за ними, мобілізує й активізує діяльність як викладача, так і студента, а також створює умови для духовної і творчої свободи студента.

2. Метод «мозкового штурму» (брейнстормінг): пошук і формулювання якомога ширшого спектра ідей і рішень досліджуваної проблеми, вихід за межі уявлень, що існують у фахівців вузького профілю.

3. Метод ситуацій: передбачав залучення студентів до таких навчально-пізнавальних ситуацій, у яких вони повинні захищати свою думку, висловлювати аргументи, докази; ставити проблемні запитання; аналізувати відповіді інших студентів, вносити корективи та ін.

4. Комп'ютерна симуляція: специфічний вид моделювання, який уможливує краще розуміння навколишнього світу та соціального середовища зокрема, прогнозування явищ у майбутньому і створення альтернатив певним людським здібностям [2, с. 2–5].

5. Метод проектів: сприяє формуванню у здобувачів вищої освіти умінь використовувати різноманітні джерела інформації для розв'язання проблеми, спільно працювати в групі, представляти й аргументувати власні пропозиції щодо виконання завдань, використовувати знання з інших предметів, застосовувати теоретичні знання на практиці [3, с. 20].

6. Група методів кооперативного навчання: передбачає роботу здобувачів вищої освіти в парах під час проведення семінарських і практичних занять, виконання тестових та творчих завдань; спільне прийняття рішення щодо розв'язання.

7. Метод «Акваріум»: учасники включаються в процес навчання, вчатья висловлювати лаконічно свою думку, брати персональну відповідальність за свої відповіді.

8. Метод «Аукціон»: застосовуються ігрові прийоми: привітання, актуалізація основних аспектів теми, пов'язана зі специфікою предметів для продажу, «продаж» цих предметів (забезпечення ланцюга відповідей і нових запитань – дедалі складніших).

9. Метод «Зигзаг»: передбачає обговорення в малих групах питання сутності управлінських рішень, етапів та умов їх прийняття, факторів, що впливають на процес прийняття управлінських рішень, а також колективних методів прийняття рішень.

Використання інтерактивних методів у процесі підготовки майбутніх економістів до управлінської діяльності є потужним стимулом для того, щоб звернутися до теоретичних джерел, осмислити власну діяльність, виокремити найбільш важливі напрями діяльності та здобутки. Виконуючи обов'язки керівника, студент розвиває додаткову відповідальність за себе, свої вчинки, здійснює позитивний вплив на поведінку інших. Отже, перевагами використання інтерактивних методів є: уміння прий-

мати успішні рішення, адаптація до змін розвитку подій, оволодіння професійною компетенцією за короткий період часу.

Список використаних джерел

1. Лисейко Я. Б. Інтерактивні методики та технічні засоби навчання на заняттях з історії Давніх Греції та Риму для студентів спеціальності «Музеєзнавство, пам'яткознавство» / Я. Б. Лисейко // Historical and cultural studies. – 2016. – Vol. 3, Num. 1. – С. 69–73.
2. Gilbert N., Troitzsch K. Simulation for the Social Scientist. – Open University Press. – 2005. – 295 p.
3. Верескля М. Р. Інтерактивні методи викладання економічних дисциплін у вищій школі / М. Р. Верескля // Соціально-гуманітарний вісник. – 2018. – Вип. 22. – С. 20–21.

СПЕЦИФІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

*Н. А. Новицька, ст. викладач кафедри фізичного виховання
Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Центральною ідеєю вдосконалення фізичної культури особистості є зміна фізичного та тілесного акценту розвитку людини на формування його культури здоров'я, виховання у нього навичок здорового способу життя, наслідком чого стане потреба людини постійно вдосконалювати свої фізичні і духовні якості, свій руховий досвід.

Основні ідеї, напрями та принципи фізкультурного виховання, які відображені в концепції фізкультурної освіти студентів, передбачають кардинальні зміни змісту фізичного виховання. Включення в навчальний план вищих навчальних закладів дисципліни «Фізична культура» обумовлено задачами підготовки кваліфікованих фахівців, що мають високий рівень як спеціальної, так і фізичної підготовленості. Основною метою фізичного виховання студентів є формування фізичної культури особистості студента. Орієнтація студентів на творче освоєння програми з фізичної культури вимагає впорядкованого впливу на їх інтелектуальне, емоційно-вольове та світоглядне середовище, так як сучасне уявлення про фізичну культуру особистості